(صحیفه سجادیه ۴) عربی مترجم

موضوع : دعا و حدیث

مؤلف :

آغاز بعد بسمله حدثنا السید الاجل نجم الدین بهاء الشرف ابو الحسن محمد بن حسن بن احمد بن علی بن محمد ابن عمر بن یحیی

انجام : الّی اشهد انک انت الله لا اله الا انت وحدک

اندازه : ۱۴) ۱۲×۲۰ برگ ۱۳۵

خط : نسخ و نستعلیق جلد چرمی کاغذ فرنگی

نسخه ایست محشی که تصحیحات و لغات را در حاشیه نوشته اند و ترجمه را با شنگرف نوشته اند

کتابخانه مرکزی آستان قدس رضوی

نام کتاب الصّحیفة السّجادیّة = صحیفه سجادیه

مؤلف متن مروی عنه: علی بن حسین زین العابدین (ع) محشی

شارح راوی: نجم الدین بهاء الشرف ابو الحسن علوی مترجم

تاریخ تحریر ... نوع خط نسخ و نستعلیق عداد سطر ۷

جزء کتب ادعیه زبان عربی عدد اوراق ~~۱۴۵~~ ۱۵۱

طول ۲۰ عرض ۱۲ شماره عمومی ۲۵۷۹۱

وقفی / خریداری ... تاریخ وقف / خریداری ...

ملاحظات ...

اندازهٔ نوشته ها: ۱۳×۵/۵

٢

٧٠٥

بسم الله الرحمن الرحيم

حدثنا السيد الاجل نجم الدين بها الشرف ابو الحسن محمد بن الحسن بن احمد

علي بن محمد ابن عمر بن يحيى العلوي الحسيني قال اخبرنا الشيخ السعيد ابو عبد الله

محمد بن احمد بن شهريار الخازن لخزانة مولانا امير المؤمنين علي بن ابي طالب

في شهر ربيع الاول من سنة ست عشرة وخمسمائة قرائة عليه وانا اسمع

قال سمعتها على الشيخ الصدوق ابي منصور محمد بن محمد بن احمد بن عبد العزيز العكبري

المعدل عن ابي المفضل محمد بن عبد الله بن المطلب الشيباني قال حدثنا

الشريف ابو عبد الله جعفر بن محمد بن جعفر بن الحسن بن جعفر بن الحسن بن الحسن

امير المؤمنين علي بن ابي طالب قال حدثنا عبد الله بن عمر بن الخطاب الزيات

سنة خمس وستين ومائتين قال حدثنا خالي علي بن النعمان الاعلم قال حدثني

١

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible] ١٣٣٦

باعث بر تحریر [illegible] در باب [illegible] متوفات [illegible]

محمد حسین که زوجه [illegible] مرحوم محمد [illegible]

[illegible] زوج [illegible] بود و در [illegible]

بین زوج و مادر مرحومه نزاع و جدال بمیان آمد در خصوص

[illegible] مرحومه [illegible] مصلحی [illegible]

صلح در صلح [illegible] لذا [illegible]

بین زوج و ام مرحومه [illegible]

[illegible]

[illegible] دعوای محمد [illegible] در باب

[illegible] و دعوای [illegible] ساقط [illegible]

در ضمن عقد صلح [illegible]

[illegible] دعوای [illegible]

[illegible]

[illegible]

١٣٣٦ [illegible]

عمير بن المتوكل الثقفي البلخي عن ابيه متوكل بن هرون قال لقيت يحيى بن زيد بن علي عليه السلام

بعد قتل ابيه وهو متوجه الى خراسان فسلمت عليه فقال لي من اين اقبلت

قلت من الحج فسألني عن اهله وبني عمه بالمدينة واحفى السؤال عن جعفر بن محمد عليه السلام

فاخبرته بخبره وخبرهم وحزنهم على ابيه زيد بن علي عليه السلام فقال لي قد كان عمي محمد بن علي عليه السلام

اشار على ابي بترك الخروج وعرفه ان هو خرج وفارق المدينة ما يكون اليه مصير امره

فهل لقيت ابن عمي جعفر بن محمد عليه السلام قلت نعم قال فهل سمعته يذكر شيئا من امري

قلت نعم قال بم ذكرني خبرني قلت جعلت فداك ما احب ان استقبلك بما سمعته منه

فقال ابالموت تخوفني هات ما سمعته فقلت سمعته يقول انك تقتل وتصلب كما قتل ابوك وصلب

فتغير وجهه وقال يمحو الله ما يشاء ويثبت وعنده ام الكتاب يا متوكل ان الله عز وجل

ايد هذا الامر بنا وجعل لنا العلم والسيف فجمعا لنا وخص بنو عمنا بالعلم وحده

فقلت جعلت فداك اني رأيت الناس الى ابن عمك جعفر عليه السلام اميل منهم اليك والى ابيك

فقال ان عمي محمد بن علي وابنه جعفر عليهما السلام دعوا الناس الى الحياة ونحن دعوناهم الى

الموت فقلت يا ابن رسول الله اهم اعلم ام انتم فاطرق الى الارض مليا ثم رفع رأسه

وقال كلنا له علم غير انهم يعلمون كلما نعلم ولا نعلم كلما يعلمون ثم قال لي اكتبت

من ابن عمي شيئا قلت نعم قال ارنيه فاخرجت اليه وجوها من العلم واخرجت له دعاء

املاه علي ابو عبد الله عليه السلام وحدثني ان اباه محمد بن علي عليهما السلام املاه عليه واخبره انه من دعاء ابيه علي بن الحسين عليهما السلام

من دعاء الصحيفة الكاملة فنظر فيه يحيى حتى اتى على آخره وقال لي اتأذن في نسخه فقلت يا ابن رسول الله

اتستأذن فيما هو عنكم فقال اما لاخرجن اليك صحيفة من الدعاء الكامل مما حفظه ابي عن ابيه

وان ابى اوصانى بصونها ومنعها عن غير اهلها قال عمير قال ابى فقمت اليه فقبلت راسه وقلت له
والله يا ابن رسول الله انى لادين الله بحبكم وطاعتكم وانى لارجو ان يسعدنى فى حيوتى ومماتى
بولايتكم فرمى صحيفتى التى دفعتها اليه الى غلام كان معه وقال له اكتب هذا الدعاء بخط بين حسن واعرضه
على لعلى احفظه فانى كنت اطلبه من جعفر حفظه الله فيمنعنيه قال متوكل فندمت على ما فعلت ولم ادر
ما اصنع ولم يكن ابو عبد الله ع تقدم الى ان لا ادفعه الى احد ثم دعا بعيبة فاستخرج منها صحيفة مقفلة
مختومة فنظر الى الخاتم فقبله وبكى ثم فضه وفتح القفل ثم نشر الصحيفة ووضعها على عينيه وامرها على وجهه
وقال والله يا متوكل لولا ما ذكرت من قول ابن عمى اننى اقتل واصلب لما
دفعتها اليك ولكنت بها ضنينا ولكنى اعلم ان قوله حق اخذه عن اباه
وانه سيصح فخفت ان يقع مثل هذا العلم الى بنى امية فيكتموه ويدخروه
فى خزائنهم لانفسهم فاقبضها واكفنيها وتربص بها فاذا قضى الله من امرى
وامر هولاء القوم ما هو قاض فهى امانة لى عندك حتى توصلها الى ابنى عمى
محمد وابراهيم ابنى عبد الله بن الحسن بن الحسن بن على بن ابى طالب عليهما السلام
فانهما القائمان فى هذا الامر بعدى قال المتوكل فقبضت الصحيفة فلما قتل

يحيى بن زيد صرت الى المدينة فلقيت ابا عبد الله ع فحدثته الحديث عن
يحيى فبكى واشتد وجده به وقال رحم الله ابن عمى والحقه بابائه واجداده
والله يا متوكل ما منعنى من دفع الدعاء اليه الا الذى خافه على صحيفة ابيه واين الصحيفة
فقلت ها هى ففتحها وقال هذا والله خط عمى زيد ودعاء جدى على بن الحسين عليهما السلام
ثم قال لابنه قم يا اسمعيل فاتنى بالدعاء الذى امرتك بحفظه وصونه فقام
اسمعيل فاخرج صحيفة كانها الصحيفة التى دفعها الى يحيى بن زيد فقبلها ابو عبد الله ع
ووضعها على عينه وقال هذا خط ابى واملاء جدى ع بمشهد منى فقلت يا ابن
رسول الله ان رايت ان اعرضها مع صحيفة زيد ويحيى فاذن لى فى ذلك وقال قد
رايتك لذلك اهلا فنظرت واذا هما امر واحد ولم اجد حرفا منها يخالف ما فى الصحيفة
الاخرى ثم استاذنت ابا عبد الله ع فى دفع الصحيفة الى ابنى عبد الله بن الحسن فقال
ان الله يامركم ان تؤدوا الامانات الى اهلها نعم فادفعها اليهما فلما نهضت
للقائهما قال لى مكانك ثم وجه الى محمد وابراهيم فجاءا فقال هذا ميراث ابن عمكما يحيى من ابيه
قد خصكما به دون اخوته ونحن مشترطون عليكما فيه شرطا فقالا رحمك الله قل فقولك المقبول
فقال لا تخرجا بهذه الصحيفة من المدينة قالا ولم ذاك قال ان ابن عمكما خاف عليها امرا
اخافه انا عليكما قالا انما خاف عليها حين علم انه يقتل فقال ابو عبد الله ع
وانتما فلا تامنا فوالله انى لاعلم انكما ستخرجان كما خرج وستقتلان كما قتل فقاما وهما يقولان
لا حول ولا قوة الا بالله العلى العظيم فلما خرجا قال لى ابو عبد الله ع يا متوكل كيف
قال لك يحيى ان عمى محمد بن على وابنه جعفرا دعوا الناس الى الحيوة ودعوناهم الى الموت

یا امیر المؤمنین علیک السلام

قلت نعم اصلحك الله قد قال لي ابن عمك يحيى ذلك فقال رحم الله يحيى ان ابي
حدثني عن ابيه عن جده عن علي ع ان رسول الله صلعم اخذته نعسة
وهو على منبره فراى في منامه رجالا ينزون على منبره نزو القردة يردون الناس
على اعقابهم القهقرى فاستوى رسول الله ص جالسا والحزن يعرف في وجهه
فاتاه جبرئيل بهذه الاية وما جعلنا الرؤيا التي اريناك الا فتنة للناس
والشجرة الملعونة في القرآن ونخوفهم فما يزيدهم الا طغيانا كبيرا يعني بني امية قال يا
جبرئيل اعلى عهدي يكونون وفي زمني قال لا ولكن تدور رحى الاسلام من مهاجرك
فتلبث بذلك عشرا ثم تدور رحى الاسلام على راس خمس وثلثين من مهاجرك فتلبث بذلك
خمسا ثم لا بد من رحى ضلالة هي قائمة على قطبها ثم ملك الفراعنة قال وانزل الله
في ذلك انا انزلناه في ليلة القدر وما ادريك ما ليلة القدر ليلة القدر خير من الف
شهر تملكها بنو امية ليس فيها ليلة القدر قال فاطلع الله نبيه ع ان بني امية تملك سلطان
هذه الامة وملكها طول هذه المدة فلو طاولتهم الجبال لطالوا عليها حتى ياذن الله
بزوال ملكهم وهم في ذلك يستشعرون عداوتنا اهل البيت وبغضنا اخبر الله نبيه عليه السلام
بما يلقى اهل بيت محمد واهل مودتهم وشيعتهم منهم في ايامهم وملكهم قال وانزل الله
فيهم الم تر الى الذين بدلوا نعمة الله كفرا واحلوا قومهم دار البوار جهنم يصلونها
وبئس القرار ونعمة الله محمد واهل بيته حبهم ايمان يدخل الجنة وبغضهم كفر ونفاق يدخل النار
فاسر رسول الله صلعم ذلك الى علي واهل بيته قال ثم قال ابو عبد الله ع ما خرج ولا يخرج منا
اهل البيت الى قيام قائمنا احد ليدفع ظلما او ينعش حقا الا اصطلمته البلية وكان قيامه زيادة

في مكروهنا وشيعتنا قال المتوكل بن هرون ثم املى علي ابو عبد الله
الادعية وهي خمسة وسبعون بابا سقط عني منها احد
عشر بابا وحفظت منها نيفا وستين بابا وحدثنا ابو المفضل
قال وحدثني محمد بن الحسن بن روزبه ابو بكر المدائني الكاتب نزيل
الرحبة في داره قال حدثني محمد بن احمد بن مسلم المطهري قال حدثني
ابي عن عمير بن متوكل البلخي عن ابيه المتوكل بن هرون قال لقيت يحيى بن
زيد بن علي ع فذكر الحديث بتمامه الى رؤيا النبي ص التي ذكرها جعفر بن
محمد عن آبائه صلوات الله عليهم وفي رواية المطهري ذكر الابواب
وهي التحميد لله عز وجل الصلوة على محمد وآله الصلوة على حملة العرش
وكل ملك مقرب الصلوة على مصدقي الرسل دعاؤه لنفسه وخاصته
دعاؤه عند الصباح والمساء دعاؤه في المهمات دعاؤه في الاستعاذة
دعاؤه في الاشتياق دعاؤه في اللجاء الى الله تعالى دعاؤه بخواتيم الخير
دعاؤه في الاعتراف دعاؤه في طلب الحوائج دعاؤه في الظلامات دعاؤه
عند المرض دعاؤه في الاستقالة دعاؤه على الشيطان دعاؤه في المحذورات
دعاؤه في الاستسقاء دعاؤه في مكارم الاخلاق دعاؤه في الاستكفاء اذا احزنه
دعاؤه عند الشدة دعاؤه بالعافية دعاؤه لابويه دعاؤه لولده دعاؤه لجيرانه واوليائه
دعاؤه لاهل الثغور دعاؤه في التفزع الى الله تعالى دعاؤه اذا قتر عليه الرزق
دعاؤه في المعونة على قضاء الدين دعاؤه بالتوبة دعاؤه في صلوة الليل دعاؤه في الاستخارة
دعاؤه اذا ابتلي او راى مبتلى بفضيحة بذنب

دعاؤه في الرضا بالقضاء دعاؤه عند سماع الرعد دعاؤه في الشكر
دعاؤه في الاعتذار دعاؤه في طلب العفو والرحمة دعاؤه عند ذكر الموت
دعاؤه في طلب الستر والوقاية دعاؤه عند ختمه القرآن دعاؤه إذا نظر إلى الهلال
دعاؤه لدخول شهر رمضان دعاؤه لوداع شهر رمضان دعاؤه للعيد والجمعة دعاؤه
في يوم عرفة دعاؤه في يوم الأضحى ويوم الجمعة دعاؤه في دفع كيد الأعداء دعاؤه في الرهبة
دعاؤه في التضرع والاستكانة دعاؤه في الإلحاح دعاؤه في التذلل دعاؤه
في استكشاف الهموم دعاؤه للضر دعاؤه عند القحط وباقي الأبواب بلفظ أبي عبد الله
الحسني ره ثنا أبو عبد الله جعفر بن محمد الحسني قال حدثنا عبد الله بن عمر بن خطاب الزيات سنة
قال حدثني خالي علي بن النعمان الأعلم قال حدثني عمير بن متوكل الثقفي البلخي عن
أبيه متوكل بن هرون قال أملى علي سيدي الصادق أبو عبد الله جعفر بن محمد قال
أملى جدي علي بن الحسين على أبي محمد بن علي عليهم السلام أجمعين بمشهد مني فقال

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الْأَوَّلِ بِلَا أَوَّلٍ كَانَ قَبْلَهُ وَالْآخِرِ بِلَا آخِرٍ يَكُونُ بَعْدَهُ الَّذِي
قَصُرَتْ عَنْ رُؤْيَتِهِ أَبْصَارُ النَّاظِرِينَ وَعَجَزَتْ عَنْ نَعْتِهِ أَوْهَامُ الْوَاصِفِينَ
اِبْتَدَعَ بِقُدْرَتِهِ الْخَلْقَ ابْتِدَاعًا وَاخْتَرَعَهُمْ عَلَى مَشِيَّتِهِ اخْتِرَاعًا ثُمَّ

سَلَكَ بِهِمْ طَرِيقَ إِرَادَتِهِ وَبَعَثَهُمْ فِي سَبِيلِ مَحَبَّتِهِ لَا يَمْلِكُونَ تَأْخِيرًا عَمَّا
قَدَّمَهُمْ إِلَيْهِ وَلَا يَسْتَطِيعُونَ تَقَدُّمًا إِلَى مَا أَخَّرَهُمْ عَنْهُ وَجَعَلَ لِكُلِّ رُوحٍ
مِنْهُمْ قُوتًا مَعْلُومًا مَقْسُومًا مِنْ رِزْقِهِ لَا يَنْقُصُ مَنْ زَادَهُ نَاقِصٌ وَلَا يَزِيدُ مَنْ
نَقَصَ مِنْهُمْ زَائِدٌ ثُمَّ ضَرَبَ لَهُ فِي الْحَيٰوةِ أَجَلًا مَوْقُوتًا وَنَصَبَ لَهُ أَمَدًا مَحْدُودًا
يَتَخَطَّأُ إِلَيْهِ بِأَيَّامِ عُمُرِهِ وَيَرْهَقُهُ بِأَعْوَامِ دَهْرِهِ حَتّٰى إِذَا بَلَغَ أَقْصَا أَثَرِهِ
وَاسْتَوْعَبَ حِسَابَ عُمُرِهِ قَبَضَهُ إِلَى مَا نَدَبَهُ إِلَيْهِ مِنْ مَوْفُورِ ثَوَابِهِ أَوْ مَحْذُورِ عِقَابِهِ
لِيَجْزِيَ الَّذِينَ أَسَاؤُا بِمَا عَمِلُوا وَيَجْزِيَ الَّذِينَ أَحْسَنُوا بِالْحُسْنَى عَدْلًا مِنْهُ
تَقَدَّسَتْ أَسْمَاؤُهُ وَتَظَاهَرَتْ آلَاؤُهُ لَا يُسْئَلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ يُسْأَلُونَ
وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِي لَوْ حَبَسَ عَنْ عِبَادِهِ مَعْرِفَةَ حَمْدِهِ عَلَى مَا أَبْلَاهُمْ مِنْ مِنَنِهِ الْمُتَتَابِعَةِ

واسبغ علیهم من نعمه المتظاهرة لتصرفوا فی مننه فلم یحمدوه وتوسعوا فی رزقه
فلم یشکروه ولو کانوا کذلک لخرجوا من حدود الانسانیة الی حد البهیمیة فکانوا کما
وصف فی محکم کتابه ان هم الا کالانعام بل هم اضل سبیلا والحمد لله علی ما عرفنا من
نفسه والهمنا من شکره وفتح لنا من ابواب العلم بربوبیته ودلنا علیه من الاخلاص له
فی توحیده وجنبنا من الالحاد والشک فی امره حمدا نعمر به فیمن حمده من خلقه ونسبق به
من سبق الی رضاه وعفوه حمدا یضیء لنا به ظلمات البرزخ ویسهل علینا به سبیل المبعث
ویشرف به منازلنا عند مواقف الاشهاد یوم تجزی کل نفس بما کسبت وهم لا یظلمون
یوم لا یغنی مولی عن مولی شیئا ولا هم ینصرون حمدا یرتفع منا الی اعلی علیین فی کتاب مرقوم
یشهده المقربون حمدا تقر به عیوننا اذا برقت الابصار وتبیض به وجوهنا اذا اسودت الابشار

حمدا نعتق به من الیم نار الله الی کریم جوار الله حمدا نزاحم به ملائکته
المقربین ونضام به انبیائه المرسلین فی دار المقامة التی لا تزول و
محل کرامته التی لا تحول والحمد لله الذی اختار لنا محاسن الخلق واجری
علینا طیبات الرزق وجعل لنا الفضیلة بالملکة علی جمیع الخلق
فکل خلیقته منقادة لنا بقدرته وصائرة الی طاعتنا بعزته والحمد لله
الذی اغلق عنا باب الحاجة الا الیه فکیف نطیق حمده ام متی نؤدی شکره لا متی
والحمد لله الذی رکب فینا آلات البسط وجعل لنا ادوات القبض ومتعنا بارواح الحیوة
واثبت فینا جوارح الاعمال وغذانا بطیبات الرزق واغنانا بفضله واقنانا بمنه
ثم امرنا لیختبر طاعتنا ونهانا لیبتلی شکرنا وهو ربنا عالم قبل الایتمار والانزجار

صحیفه سجادیه
۸ ۱۳۵ ورق

مَنْ رَجَاهُ وَاَحَقَّ مَنْ خَشِيَهُ وَاتَّقَاهُ
کسی که امیدوار باو و دشمنه اوست و سزاوارتر کسی که ترسیده از او و پرهیز دارد از او
فَاَعْطِنِي يَا رَبِّ مَا رَجَوْتُ وَآمِنِّي مَا
پس عطا کن ای پروردگار من آنچه امید دارم و ایمن گردان مرا از آنچه
حَذِرْتُ وَعُدْ عَلَيَّ بِعَائِدَةِ رَحْمَتِكَ
حذر میکنم از آن و منفعت رسان بر من بمنفعت رحمت خود
اِنَّكَ اَكْرَمُ الْمَسْئُولِينَ اَللّٰهُمَّ وَاِذْ
بدرستی که تو کریم ترین سؤال کرده شدهائی خداوندا و چون
سَتَرْتَنِي بِعَفْوِكَ وَتَغَمَّدْتَنِي بِفَضْلِكَ
پوشانیدی مرا بعفو خود و پنهان کردی مرا بفضل خود
فِي دَارِ الْفَنَاءِ بِحَضْرَةِ الْاَكْفَاءِ فَاَجِرْنِي
در سرای فنا بحضور امثال پس پناه ده مرا
مِنْ فَضِيحَاتِ دَارِ الْبَقَاءِ عِنْدَ مَوَاقِفِ — موقف س
از رسوائیهای سرای بقا نزد ایستادگان

فخالفنا عن طريق امره وركبنا متون زجره فلم يبتدرنا بعقوبته ولم يعاجلنا
بنقمته بل تانانا برحمته تكرما وانتظر مراجعتنا برافته حلما والحمد لله الذي
دلنا على التوبة التي لم نفدها الا من فضله فلو لم نعتدد من فضله الا بها لقد
حسن بلاؤه عندنا وجل احسانه الينا وجسم فضله علينا فما هكذا كانت
سنته في التوبة لمن كان قبلنا لقد وضع عنا ما لا طاقة لنا به ولم يكلفنا الا وسعا
ولم يجشمنا الا يسرا ولم يدع لاحد منا حجة ولا عذرا فالهالك منا من هلك عليه
والسعيد منا من رغب اليه والحمد لله بكل ما حمده به ادنى ملائكته اليه واكرم خليقته عليه
وارضى حامديه لديه حمدا يفضل سائر الحمد كفضل ربنا على جميع خلقه ثم له الحمد مكان
كل نعمة له علينا وعلى جميع عباده الماضين والباقين عدد ما احاط به علمه من جميع

الْاَشْهَادِ مِنَ الْمَلٰٓئِكَةِ الْمُقَرَّبِيْنَ وَ
حاضران از فرشتگان مقرّبين و
الرُّسُلِ الْمُكَرَّمِيْنَ وَالشُّهَدَآءِ
رسولهای گرامی داشته شده و شهیدان
وَالصَّالِحِيْنَ مِنْ جَارٍ كُنْتُ اُكَاتِمُهُ
و صالحان از همسایه که میپوشانیدم ازاو
سَيِّئَاتِيْ وَمِنْ ذِيْ رَحِمٍ كُنْتُ اَحْتَشِمُ
گناهان خود را و از خویشی که شرم میداشتم
مِنْهُ فِيْ سَرِيْرَاتِيْ لَمْ اَثِقْ بِهِمْ رَبِّ فِي
ازاو در کارهای پنهانی خود اعتماد نداشتم بایشان ای پروردگار من در
السَّتْرِ عَلَيَّ وَوَثِقْتُ بِكَ رَبِّ فِي الْمَغْفِرَةِ
پوشاندن بر من و اعتماد کرده بودم بتو ای پروردگار من در آمرزش
لِيْ وَاَنْتَ اَوْلٰى مَنْ وُثِقَ بِهِ وَاَعْطٰى مَنْ
مرا و تو بهترین کسی که اعتماد داشته شود برو و بخشنده ترین کسی

رغب

رُغِبَ اِلَيْهِ وَاَرْأَفُ مَنِ اسْتُرْحِمَ فَارْحَمْنِيْ — وارءف كذا في النسخ
که رغبت شده بسوی او و مهربانترین کسی که طلب رحم کنند پس رحم کن مرا
اَللّٰهُمَّ وَاَنْتَ حَدَرْتَنِيْ مَآءً مَهِيْنًا مِنْ — احدرتني خ س
خداوندا و تو پایین آوردی مرا آبی خوار حقیر از
صُلْبٍ مُتَضَايِقِ الْعِظَامِ حَرَجِ الْمَسَالِكِ — متطابق خ ز
پشتی تنگ درهم فرو استخوانهایش تنگ راههایش بسوی
اِلٰى رَحِمٍ ضَيِّقَةٍ سَتَرْتَهَا بِالْحُجُبِ تُصَرِّفُنِيْ فِيْهَا — سترتها كذا في النسخ س
رحمی تنگ که پنهان کرده آنرا به پردها میگردانی مرا
حَالًا عَنْ حَالٍ حَتّٰى انْتَهَيْتَ بِيْ اِلٰى تَمَامِ
از حال بحال تا رساندی مرا بتمام شدن
الصُّوْرَةِ وَاَثْبَتَّ فِيَّ الْجَوَارِحَ كَمَا نَعَتَّ
صورت و ثابت گردانیدی در من اعضا را چنانچه وصف کرده
فِيْ كِتَابِكَ نُطْفَةً ثُمَّ عَلَقَةً ثُمَّ مُضْغَةً
در کتاب خود اوّل نطفه پس ازآن پاره خون پس ازآن پاره گوشتی

العظم

عظاما س

ثُمَّ عِظاماً ثُمَّ كَسَوْتَ الْعِظامَ لَحْماً ثُمَّ
پس استخوان پس ازان پوشاندی استخوانها را گوشتی پس
أَنْشَأْتَنِي خَلْقاً آخَرَ كَما شِئْتَ حَتّى إِذا
آفریدی مرا خلق دیگر چنانچه خواستی تا چون
احْتَجْتُ إِلى رِزْقِكَ وَلَمْ أَسْتَغْنِ
محتاج شدم بروزی تو و مستغنی نبودم
عَنْ غِياثِ فَضْلِكَ جَعَلْتَ لِي قُوتاً مِنْ
از فریادرسی فضل تو گردانیدی برای من قوتی از
فَضْلِ طَعامٍ وَشَرابٍ أَجْرَيْتَهُ لِأَمَتِكَ
زیادتی خوردنی و آشامیدنی که جاری ساخته بودی برای کنیز خود
الَّتِي أَسْكَنْتَنِي جَوْفَها وَأَوْدَعْتَنِي
که بیاکنی ساخته بودی مرا در شکم او و امانت گذاشته بودی مرا در
قَرارَ رَحِمِها وَلَوْ تَكِلْنِي يا رَبِّ فِي تِلْكَ
در قرار رحم او و اگر وامیگذاشتی مرا ای پروردگار من در این

الحالات

١٠

الْحالاتِ إِلى حَوْلِي وَتَضْطَرُّنِي إِلى قُوَّتِي
حالها بقدرت من و مضطر میساختی مرا بقوت من
لَكانَ الْحَوْلُ عَنِّي مُعْتَزِلاً وَلَكانَتِ الْقُوَّةُ
هر آینه بود قدرت از من کناره کننده و هر آینه بود قوت
مِنِّي بَعِيدَةً فَغَذَوْتَنِي بِفَضْلِكَ غِذاءَ الْبَرِّ
از من دور پس غذا دادی مرا بفضل خود غذادادن نیکوکار
اللَّطِيفِ تَفْعَلُ ذلِكَ بِي تَطَوُّلاً عَلَيَّ إِلى
لطف کننده میکنی اینها را بامن از روی تفضل بر من تا این غایت
غايَتِي هذِهِ لا أَعْدَمُ بِرَّكَ وَلا يُبْطِئُ
که رسیده ام بآن هرگز نیابم نیکوئی ترا و دیر نمیشود و درنگ نمیکند
بِي حُسْنُ صَنِيعِكَ وَلا تَتَأَكَّدُ مَعَ ذلِكَ
نیکوئی احسان تو و محکم نیست با وجود این
ثِقَتِي فَأَتَفَرَّغَ لِما هُوَ أَحْظى لِي عِنْدَكَ
اعتماد من تا بپردازم بآنچه او بهره دارتر است برای من نزد تو

صُنعك س

قَدْ مَلَكَ الشَّيْطَانُ عِنَانِي فِي سُوءِ الظَّنِّ

بتحقیق که مالک شده است شیطان عنان مرا در بد گمانی

وَضَعْفِ الْيَقِينِ فَأَنَا أَشْكُو سُوءَ مُجَاوَرَتِهِ

و سستی یقین پس من شکوه میکنم از بدی همسایگی او

لِي وَطَاعَةَ نَفْسِي لَهُ وَأَسْتَعْصِمُكَ مِنْ

مرا و فرمان بردن نفس من مر او را و دست میزنم بتو از

مَلَكَتِهِ وَأَتَضَرَّعُ إِلَيْكَ فِي أَنْ

تسلط او و زاری میکنم بسوی تو در اینکه

تُسَهِّلَ إِلَى رِزْقِي سَبِيلاً فَلَكَ الْحَمْدُ

آسان سازی بسوی روزی من راهی پس مر تراست سپاس

سبيلي خ

عَلَى ابْتِدَائِكَ بِالنِّعَمِ الْجِسَامِ وَإِلْهَامِكَ

بر ابتدا کردن تو نعمتهای بزرگ و در دل انداختن تو

الشُّكْرَ عَلَى الْإِحْسَانِ وَالْإِنْعَامِ

شکر را بر احسان و انعام

فصل

١١

فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَسَهِّلْ عَلَيَّ رِزْقِي

پس رحمت فرست بر محمد و آل او و آسان گردان بر من روزی مرا

وَأَنْ تُقَنِّعَنِي بِتَقْدِيرِكَ لِي وَأَنْ تُرْضِيَنِي

و در اینکه قانع گردانی مرا باندازه که کرده برای من و در اینکه خشنود گردانی مرا

وتقنّعني — ارضني خ

بِحِصَّتِي فِيمَا قَسَمْتَ لِي وَأَنْ تَجْعَلَ مَا ذَهَبَ

بحصه من در آنچه قسمت کرده برای من و اینکه بگردانی آنچه رفته

واجعل ما بقي س

مِنْ جِسْمِي وَعُمْرِي فِي سَبِيلِ طَاعَتِكَ

از بدن من و عمر من در راه طاعت تو

إِنَّكَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ. اللَّهُمَّ إِنِّي

بدرستی که تو بهترین روزی دهندگانی خداوندا بدرستی که من

أَعُوذُ بِكَ مِنْ نَارٍ تَغَلَّظْتَ بِهَا عَلَى مَنْ

پناه میبرم بتو از آتشی که غلیظ کرده آنرا بر کسی که

عَصَاكَ وَتَوَعَّدْتَ بِهَا مَنْ صَدَفَ عَنْ

عصیان کرده است ترا و وعید فرموده بآن کسی را که گردانیده است از

رِضَاكَ وَمِنْ نَارٍ نُورُهَا ظُلْمَةٌ وَ
رضای تو و از آتشی که نور آن تاریکیست و

هَيِّنُهَا أَلِيمٌ وَبَعِيدُهَا قَرِيبٌ وَمِنْ
آسان آن دردناکست و دور او نزدیکست و از

نَارٍ يَأْكُلُ بَعْضُهَا بَعْضٌ وَيَصُولُ بَعْضُهَا
آتشی که بخورد بعض از آنرا بعضی و حمله میکند بعضی از آن

عَلَى بَعْضٍ وَمِنْ نَارٍ تَذَرُ الْعِظَامَ رَمِيمًا
بر بعضی و از آتشی که وامیگذارد استخوانها را پوسیده

وَتَسْقِي أَهْلَهَا حَمِيمًا وَمِنْ نَارٍ لَا
و آب میدهد اهلش آب گرم و از آتشی که

تُبْقِي عَلَى مَنْ تَضَرَّعَ إِلَيْهَا وَلَا تَرْحَمُ
ابقا نمیکند بر کسی که زاری کند بسوی آن و رحم نمیکند

مَنِ اسْتَعْطَفَهَا وَلَا تَقْدِرُ عَلَى التَّخْفِيفِ
کسی را که طلب مهربانی کند از آن و قادر نیست بر سبک گردن

عَمَّنْ خَشَعَ لَهَا وَاسْتَسْلَمَ إِلَيْهَا تَلْقَى
از کسی که فروتنی کند مر آنرا و فرمانبرداری کند آنرا پیش می آورد

سُكَّانَهَا بِأَحَرِّ مَا لَدَيْهَا مِنْ أَلِيمِ النَّكَالِ
ساکنانش را گرمترین آنچه نزد اوست از عقاب دردناک

وَشَدِيدِ الْوَبَالِ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ عَقَارِبِهَا
و مصیبت سخت و پناه میگیرم بتو از عقربهای آن

الْفَاغِرَةِ أَفْوَاهَهَا وَحَيَّاتِهَا الصَّالِقَةِ
که واکرده اند دهنهارا و از مارهای آن که گزنده

بِأَنْيَابِهَا وَشَرَابِهَا الَّذِي يُقَطِّعُ أَمْعَاءَ
بنیشهارا و از شراب آن که پاره میکند رودهارا

وَأَفْئِدَةَ سُكَّانِهَا وَيَنْزِعُ قُلُوبَهُمْ وَ
و دلهای ساکنان آنرا و میکند دلهاشان را و

أَسْتَهْدِيكَ لِمَا بَاعَدَ مِنْهَا وَأَخَّرَ عَنْهَا
راه میجویم بتو بسوی آنچه دور گرداند از آن و موخر سازد از آن

بِأَفْوَاهِهَا

اللهم صل على محمد وآله واجرني منها
خداوندا رحمت بفرست بر محمد و آل او و پناه ده مرا از آن آتش

بفضل رحمتك واقلني عثراتي بحسن
بفضل رحمت خود و درگذران از من لغزشهای مرا بنیکوی

اقالتك ولا تخذلني يا خير المجيرين
درگذشتن تو و خوار مگردان مرا ای بهترین پناه دهندگان

انك تقي الكريهة وتعطي الحسنة و
درستی که تو نگاه میداری ناخوشی را و عطا میکنی خوبی را و

تفعل ما تريد وانت على كل شيء قدير
و میکنی آنچه بخواهی و تو بر همه چیز توانایی

اللهم صل على محمد وآله اذا ذكر
خداوندا رحمت بفرست بر محمد و آل او هرگاه یاد کرده شوند

الابرار وصل على محمد وآله ما اختلف
نیکوکاران و رحمت بفرست بر محمد و آل او مادام که تردد کنند

الليل

١٣

الليل والنهار صلوة لا ينقطع مددها
شب و روز رحمتی که بریده نشود مدد آن

ولا يحصى عددها صلوة تشحن الهواء
و شمرده نشود عدد آن رحمتی که پر کند هوا را

وتملأ الارض والسماء صلى الله
و مملو سازد زمین را و آسمان را رحمت کند خدای تعالی

عليه حتى يرضى وصلى الله عليه
بر او تا خشنود شود او و رحمت کند خدای تعالی بر او

وآله بعد الرضا صلوة لا حد لها
و آل او بعد از خشنود شدن رحمتی که حدی نباشد آن را

ولا منتهى يا ارحم الراحمين
و نه نهایتی ای رحم کننده ترین رحم کنندگان

لج

وكان من دعائه عليه السلم في الاستخارة
و بود از دعای آن حضرت علیه السلام در طلب خیر

اللهم اني
خداوندا بدرستی که من

استخيرك بعلمك فصل على محمد وآله
طلب خير میکنم از تو بسبب علم تو پس رحمت بفرست بر محمد وآل او

واقض لي بالخيرة والهمنا معرفة
وحکم کن برای من بخیر ودر دل انداز مارا دانستن

الاختيار واجعل ذلك ذريعة الى
اختیار را وبگردان این دانستن را وسیله بسوی

الرضا بما قضيت لنا والتسليم
خشنودی بانچه تقدیر فرموده برای ما وگردن نهادن

لما حكمت فأزح عنا ريب الارتياب
برای آنچه حکم کرده پس زایل ساز از ما تهمت شک را

وايدنا بيقين المخلصين ولا تسمنا
وتقویت کن مارا بیقین اخلاصمندان وداغ مساز بر ما

عجز المعرفة عما تخيرت فنغمط قدرك
عاجز شدن از شناخت آنچه اختیار کرده پس سبک شماریم قدر ترا

ونكره

ونكره موضع رضاك ونجنح
وناخوش داریم جای خشنودی ترا ومیل کنیم

الى التي هي ابعد من حسن العاقبة
بسوی آنچه آن دورست از نیکوی انجام

واقرب الى ضد العافية حبب الينا
ونزدیکترست بضد عافیت دوست گردان بسوی

ما نكره من قضائك وسهل
آنچه ناخوش میداریم آنرا از قضای تو وآسان گردان

علينا ما نستصعب من حكمك و
بر ما آنچه را دشوار میشماریم از حکم تو و

الهمنا الانقياد لما اوردت علينا
در دل انداز مارا گردن نهادن برای آنچه وارد ساخته بر ما

من مشيتك حتى لا نحب تأخير ما عجلت
از خواست خود تا آنکه دوست نداریم پس افتادن آنچه را تعجیل کرده

ولا تعجيل ما اخرت ولا نكره
ونه زود آمدن آنچه را تأخیر کرده و ناخوش نداریم

ما احببت ولا نتخير ما كرهت و
آنچه را دوست داشته و اختیار نکنیم آنچه را ناخوش داشته

اختم لنا بالتي هي احمد عاقبة واكرم
ختم کن برای ما آنچه را آن پسندیده تر باشد از روی عاقبت و گرامی تر

مصيرا انك تفيد الكريمة وتعطي
از روی بازگشت بدرستی که تو میدهی چیزهای گرامی را و عطا میکنی

الجسيمة وتفعل ما تريد وانت على — الحسنة
نعمتهای عظیم را و میکنی آنچه میخواهی و تو بر

كل شيء قدير وكان من دعائه عليه السلام — لد
همه چیز توانائی و بود از دعای آنحضرت علیه السلام

اذا ابتلي او رأى مبتلى بفضيحة بذنب
هرگاه گرفتار میشدند یا میدیدند کسی را که مبتلا برسوائی بسبب گناهی

اللهم

٥

اللهم لك الحمد على سترك بعد علمك
خداوندا مر تراست سپاس بر پوشانیدن تو بعد از دانستن تو

ومعافاتك بعد خبرك فكلنا قد
و بر عافیت دادن تو بعد از آگاهی تو پس هر کدام ما بتحقیق

اقترف العائبة فلم تشهره وارتكب
کسب کرده عیب را پس مشهور نکردی او را و ارتکاب کرده

الفاحشة فلم تفضحه وتستر بالمساوي
بدی را پس رسوا نساختی او را و پوشانده عیبها را

فلم تدلل عليه كم نهي لك قد اتيناه — نهيا س
پس راه ننمودی برای او بسا نهی مر ترا که بتحقیق آمده ایم آن را

وامر قد وقفتنا عليه فتعديناه — وأمرا س — اوقفتنا س وقفنا
و بسا امری که بتحقیق مطلع ساخته ما را بر آن پس تجاوز کرده ایم از آن

وسيئة اكتسبناها وخطيئة ارتكبناها
و بسا گناهی که کسب کرده ایم آن را و بسا خطایی که ارتکاب نموده ایم آن را

كُنْتَ الْمُطَّلِعَ عَلَيْهَا دُونَ النَّاظِرِينَ

وبودی تو آگاه برآنها نه نگاه کنندگان دیگر

وَالْقَادِرَ عَلَى إِعْلَانِهَا فَوْقَ الْقَادِرِينَ

وتوانا بوده بر آشکار کردن آنها بالاتر از توانایان

كَانَتْ عَافِيَتُكَ لَنَا حِجَاباً دُونَ أَبْصَارِهِمْ

بوده عافیت دادن تو برای ما پرده پیش چشمهای ایشان

وَرَدْماً دُونَ أَسْمَاعِهِمْ فَاجْعَلْ مَا

وسدی نزد گوشهای ایشان پس بگردان آنکه را

سَتَرْتَ مِنَ الْعَوْرَةِ وَأَخْفَيْتَ مِنَ

پوشانده از
پوشانیدی عیبهای ما وپنهان کرده از عیب باطن از

الدَّخِيلَةِ وَاعِظاً لَنَا وَزَاجِراً عَنْ

عیب نا پیدا دهنده پند برای ما ومنع کننده مر از

سُوءِ الْخُلُقِ وَاقْتِرَافِ الْخَطِيئَةِ وَسَعْياً

بد خویی وکسب کردن گناه وشتافتن

الدخل العيب مستور

إِلَى التَّوْبَةِ الْمَاحِيَةِ وَالطَّرِيقِ الْمَحْمُودَةِ

بسوی توبه که محو کننده گناهست و بسوی راه پسندیده

الناجية س

وَقَرِّبِ الْوَقْتَ فِيهِ وَلَا تَسُمْنَا الْغَفْلَةَ

نزدیک گردان وقت آنرا در آن و وا مدار ما را بر غفلت

وقرب س

عَنْكَ إِنَّا إِلَيْكَ رَاغِبُونَ وَمِنَ

از تو بدرستی که ما بسوی تو رغبت کنندگانیم واز

الذُّنُوبِ تَائِبُونَ وَصَلِّ عَلَى خِيَرَتِكَ

گناهان توبه کنندگانیم ورحمت بفرست بر برگزیده تو

خيرتك نسخه

اللَّهُمَّ مِنْ خَلْقِكَ مُحَمَّدٍ وَعِتْرَتِهِ الصَّفْوَةِ

بار خدایا از میان خلق تو محمد صلی الله علیه وآله و فرزندان او که برگزیده

مِنْ بَرِيَّتِكَ الطَّاهِرِينَ وَاجْعَلْنَا لَهُمْ

از میان آفریدگان تو و پاکانند وبگردان ما را برای ایشان

سَامِعِينَ وَمُطِيعِينَ كَمَا أَمَرْتَ

شنونده وفرمان برنده چنانچه امر فرموده

مطيعين س

وكان من دعائه عليه السلام في الرضا إذا نظر إلى أصحاب الدنيا

الحمد لله رضىً بحكم

هرگاه نظر میکرد بسوی اصحاب دنیا — سپاس مر خدا را از روی خشنودی بحکم

الله شهدت أن الله قسم معايش

خدا گواهی میدهم که خدای قسمت کرده است معیشتهای

عباده بالعدل وأخذ على جميع خلقه

بندگان خود را از روی عدالت و گرفته است بر جمیع خلق

بالفضل اللهم صل على محمد وآله ولا تفتني

بتفضل خداوندا رحمت بفرست بر محمد و آل او و در فتنه میندازمرا

بما أعطيتهم ولا تفتنهم بما منعتني

بآنچه داده ایشانرا و در فتنه مینداز ایشانرا بآنچه بازداشته مرا

فأحسد خلقك وأغمط حكمك اللهم صل

پس حسد برم بر آفریدگان تو و خوار شمارم حکم ترا خداوندا رحمت

على محمد

على محمد وآله وطيب بقضائك نفسي

بر محمد و آل او و خوش کن بقضای خود نفس مرا

ووسع بمواقع حكمك صدري وهب

لي الثقة لأقر معها بأن قضاءك

اعتمادی که اقرار کنم با آن اعتماد بانکه حکم تو

لم يجر إلا بالخيرة واجعل شكري لك

جاری نمیشود مگر بخیر و بگردان شکر مرا برای تو

على ما زويت عني أوفر من شكري إياك

بر آنچه بازداشته از من تمامتر از شکر من مر ترا

على ما خولتني واعصمني من أن أظن

بر آنچه داده مرا و نگاه دار مرا از اینکه گمان برم

بذي عدم خساسة أو أظن بصاحب

بصاحب فقر پستی یا گمان برم بخداوند

لصاحب

ثروةٍ فضلاً فانّ الشريف من شرّفته
توانگری در توانگری زیادتی وانّ من بزرگ کسیست که بزرگوار گرداند اورا
طاعتك والعزيز من اعزّته عبادتك
طاعت تو و عزیز کسیست که عزیز گرداند اورا عبادت تو
فصلّ على محمّد واله ومتّعنا بثروةٍ
پس رحمت بفرست بر محمد و آل او و برخوردار گردان مارا بتوانگری
لا تنفد وايّدنا بعزٍّ لا يفقد و
که فانی نشود و قوت ده مارا بعزتی که نیست نشود
اسرحنا في ملك الابد انّك الواحد
سرده مارا در پادشاهی جاوید بدرستی که تو آن یکتایی
الاحد الصمد الذي لم تلد ولم تولد
یگانه بی نیازی که فرزند نداری و فرزند کسی نیستی
ولم يكن له كفوا احد وكان من دعائه
و نیست مرترا همتایی و بود از دعای حضرت

لو

اللهم انّ

عليه السلام اذا نظر الى السحاب والبرق وسمع صوت الرعد
علیه السلام هرگاه نظر میکرد بابر و برق و می شنید آواز رعد
اللّهمّ انّ هذين آيتان من آياتك
خداوندا بدرستی که این هر دو دو نشانند از نشانهای قدرت تو
وهذين عونان من اعوانك يبتدران
واین هر دو دو یاری دهنده اند از یاری دهندگان تو که می شتابند
مراد از یاری دهندگان تو آنست که ترا یاری میدهند در کارها
طاعتك برحمةٍ نافعةٍ او نقمةٍ
بفرمان برداری تو برحمتی نفع دهنده یا عقوبتی
ضارّةٍ فلا تمطرنا بهما مطر السوء
ضرر رساننده پس مباران مارا بآن هر دو باران بدی
ولا تلبسنا بهما لباس البلاء اللّهمّ
و مپوشان مارا بآن هر دو لباس بلا خداوندا
صلّ على محمّد واله وانزل علينا نفع
رحمت بفرست بر محمد و آل او و فرود آور بر ما منفعت

هٰذِهِ السَّحَابِ بَرَكَتَهَا وَاصْرِفْ عَنَّا

این ابرها دبرکت آنهارا وبگردان ازما

أَذَاهَا وَمَضَرَّتَهَا وَلَا تُصِبْنَا فِيهَا

آزار آنها وضرر آنهارا ومرسان مارا در آنها

بِآفَةٍ وَلَا تُرْسِلْ عَلَى مَعَايِشِنَا عَاهَةً

بآفتی وفرو مفرست بر معیشتهای ما بلیه

اللّٰهُمَّ وَإِنْ كُنْتَ بَعَثْتَهَا نِقْمَةً وَ

بار خدایا واگر هستی تو که برانگیخته این ابرها را از جهت عقوبت

أَرْسَلْتَهَا سَخْطَةً فَإِنَّا نَسْتَجِيرُكَ

وفرستاده آنهارا از جهت خشم پس بدرستی که ما پناه میخواهیم

مِنْ غَضَبِكَ وَنَبْتَهِلُ إِلَيْكَ فِي سُؤَالِ

از غضب تو وزاری میکنیم بسوی تو در طلب

عَفْوِكَ فَمِلْ بِالْغَضَبِ إِلَى الْمُشْرِكِينَ وَأَدِرْ

عفو تو پس میل ده خشم خود را بسوی مشرکان

رحى

١٩

رَحَى نَقِمَتِكَ عَلَى الْمُلْحِدِينَ اللّٰهُمَّ أَذْهِبْ

آسیای عقوبت خود را بر ملحدان بار خدایا ببر

مَحْلَ بِلَادِنَا بِسُقْيَاكَ وَأَخْرِجْ وَحَرَ

خشکی شهرهای ما را بآب دادن خود وبیرون کن کینه

صُدُورِنَا بِرِزْقِكَ وَلَا تَشْغَلْنَا

سینهای مارا بروزی خود ومشغول مساز مارا از خود

بِغَيْرِكَ وَلَا تَقْطَعْ عَنْ كَافَّتِنَا مَادَّةَ

بغیر خود ومبر از همه ما ماده

مراد از ماده زیادتی پیوسته است

بِرِّكَ فَإِنَّ الْغَنِيَّ مَنْ أَغْنَيْتَ وَإِنَّ

نیکوئی خود را پس بدرستی که توانگر کسیست که توانگر کردانیده تو اورا و بدرستی

السَّالِمَ مَنْ وَقَيْتَ مَا عِنْدَ أَحَدٍ دُونَكَ

که سلامت دار کسیست که نگاه داشته تو او را نیست نزد کسی غیر تو

دِفَاعٌ وَلَا بِأَحَدٍ عَنْ سَطْوَتِكَ امْتِنَاعٌ وَلَا تَأْخُذْنَا

دفع کردن بلایی ونیست کسی را از خشم تو مجال سرباز زدن

تَحكُمُ بِما شِئْتَ عَلى مَنْ شِئْتَ وَتَقْضِي
حکم میکنی بانچه خواستی بر هرکه خواستی و حکم میکنی

بِما اَرَدْتَ فِيمَنْ اَرَدْتَ فَلَكَ الْحَمْدُ عَلى
بانچه اراده کرده در هرکه اراده کرده پس مر ترا ست سپاس بر

مَا وَقَيْتَنا مِنَ الْبَلاۤءِ وَلَكَ الشُّكْرُ
آنچه نگاه داشتی ما را از بلا و مر تراست شکر

عَلى ما خَوَّلْتَنا مِنَ النَّعْماۤءِ حَمْداً يُخَلِّفُ
بر آنچه داده ما را از نعمتها سپاسی که بگذارد

حَمْدَ الْحامِدِينَ وَرآءَهُ حَمْداً يَمْلَأُ اَرْضَهُ
سپاس سپاس کنندگان را پس پشت خود سپاسی که پر کند زمین خدای

وَسَماۤءَهُ اِنَّكَ لَمَنّانٌ بِجَسِيمِ الْمِنَنِ
و آسمان او را بدرستی که تو نعمت دهنده بزرگ نعمتها

اَلْوَهّابُ لِعَظِيمِ النِّعَمِ الْقابِلُ يَسِيرَ
بخشنده مر بزرگ نعمتها را پذیرنده اندک

الحمد

اَلْحَمْدِ الشّاكِرُ قَلِيلَ الشُّكْرِ الْمُحْسِنُ
سپاس را جزا دهنده اندک شکر را نیکوکار

الْمُجْمِلُ ذُو الطَّوْلِ لا اِلٰهَ اِلّا اَنْتَ اِلَيْكَ
و نیکو کننده خداوند نعمت نیست خدایی مگر تو بتو بازگشت

وَكانَ مِنْ دُعاۤئِهِ عَلَيْهِ السَّلامُ اِذَا اعْتَرَفَ
و بود از دعای آنحضرت علیه السلام هرگاه اعتراف مینمودند

بِالتَّقْصِيرِ عَنْ تَأْدِيَةِ الشُّكْرِ
بتقصیر از بجای آوردن شکر

اَللّٰهُمَّ اِنَّ اَحَداً لا يَبْلُغُ مِنْ شُكْرِكَ
خداوندا بدرستی که کسی نمیرسد از شکر کردن تو

غايَةً اِلّا حَصَلَ عَلَيْهِ مِنْ اِحْسانِكَ
بجدی مگر حاصل آید براو از احسان تو

ما يُلْزِمُهُ شُكْراً وَلا يَبْلُغُ مَبْلَغاً مِنْ
آنچه لازم سازد او را شکر دیگر و نمیرسد برسیدن کاری از

طَاعَتِكَ وَإِنِ اجْتَهَدَ إِلَّا كَانَ مُقَصِّراً
طاعت تو واگرچه کوشش کند مگر آنکه باشد تقصیر کننده

دُونَ اسْتِحْقَاقِ بِفَضْلِكَ فَأَشْكَرُ
نزد آنچه سزاوار تو است آنرا بفضل خود پس شکر کننده ترین

عِبَادِكَ عَاجِزٌ عَنْ شُكْرِكَ وَأَعْبَدُهُمْ
بندگان تو عاجزست از شکر تو و پرستنده ترین ایشان

مُقَصِّرٌ عَنْ طَاعَتِكَ لَا يَجِبُ لِأَحَدٍ
تقصیر کننده است از فرمانبرداری تو واجب نیست مر کسی را

أَنْ تَغْفِرَ لَهُ بِاسْتِحْقَاقِهِ وَلَا أَنْ
که بیامرزی مر او را باستحقاق او و نه آنکه

تَرْضَى عَنْهُ بِاسْتِيجَابِهِ فَمَنْ غَفَرْتَ لَهُ
خشنود باشی بسزاوار بودن او پس هر که آمرزیده مر او را

فَبِطَوْلِكَ وَمَنْ رَضِيتَ عَنْهُ فَبِفَضْلِكَ
پس بنعمت تست و هر که خشنود شده از او پس بفضل تست

تشكر

تَشْكُرُ يَسِيرَ مَا شَكَرْتَهُ وَتُثِيبُ عَلَى
جزا میدهی اندک آنچه جزا میکند داد آنرا و ثواب میدهی بر

قَلِيلِ مَا تُطَاعُ فِيهِ حَتَّى كَأَنَّ شُكْرَ
اندک آنچه فرمان برده میشوی در آن تا آنکه گویا شکر کردن

عِبَادِكَ الَّذِي أَوْجَبْتَ عَلَيْهِ ثَوَابَهُمْ
بندگان تو که واجب گردانیده بر آن ثواب ایشان را

وَأَعْظَمْتَ عَنْهُ جَزَاءَهُمْ أَمْرٌ مَلَكُوا
و بزرگ ساخته از آن جزای ایشان را امریست که مالک شده اند

اسْتِطَاعَةَ الِامْتِنَاعِ مِنْهُ دُونَكَ
توانایی باز ایستادن از آن بدون تو

فَكَافَيْتَهُمْ أَوْ لَمْ يَكُنْ سَبَبُهُ بِيَدِكَ
پس مکافات داده ایشان را یا نبوده است سبب آن بدست تو

فَجَازَيْتَهُمْ بَلْ مَلَكْتَ يَا إِلَهِي أَمْرَهُمْ قَبْلَ
پس جزا داده ایشان را بلکه مالک بوده تو ای خداوند من امر ایشان را پیش

ان يملكوا عبادتك واعددت ثوابهم
ازانکه مالک شوند پرستش ترا وآماده ساختی ثواب ایشان را

قبل ان يفيضوا في طاعتك وذلك
پیش ازانکه شروع کنند در فرمانبرداری تو واین بسببست

ان سنتك الافضال وعادتك الاحسان
که طریقه تو افضالست وعادت تو احسان

وسبيلك العفو فكل البرية معترفة
وطریق تو عفو پس همه آفریدگان معترفند

بانك غير ظالم لمن عاقبت وشاهدة
بانکه تو نیستی ستمکار هر کسی را که عقوبت کرده و گواهند

بانك متفضل على من عافيت وكل
برانکه تو تفضل کننده بر هر کسی که عافیت داده وهمه

مقر على نفسه بالتقصير عما استوجبت
اعتراف کننده اند بر نفس خود بتقصیر ازانچه سزاواری تو

فلولا

فلولا ان الشيطان يختدعهم عن طاعتك
پس اگر نه شیطان بفریبد ایشان را از طاعت تو

ما عصاك عاص ولولا انه صور لهم
عصیان نکنند ترا عصیان کننده واگر نه این بود که تصویر ساخت شیطان برای ایشان

الباطل في مثال الحق ما ضل عن طريقك
باطل را در صورت حق گمراه نشده از راه تو

ضال فسبحانك ما ابين كرمك في
گمراه شونده پس پاکی تو چه روشنست کرم تو در

معاملة من اطاعك او عصاك تشكر
معامله تو با کسی که اطاعت کرده ترا یا عصیان ورزیده تو جزا میدهی

يشكر المطيع

للمطيع ما انت توليته له وتملي للعاصي
مر اطاعت کننده را برانچه تو متولی شده آنرا برای او ومهلت میدهی عصیان کننده را

فيما تملك معاجلته فيه اعطيت كلا
در انچه مالک آنی که زود بگیری اورا در آن چیز داده تو هر یکی [illegible]

مِنْهُمَا مَا لَمْ يَجِبْ لَهُ وَتَفَضَّلْتَ عَلَى كُلٍّ
از آنها را آنچه واجب نیست براو و تفضل کرده بر هریک

مِنْهُمَا بِمَا يَقْصُرُ عَمَلُهُ عَنْهُ وَلَوْ كَافَأْتَ
از آنها بآنچه قاصرست کردار او ازآن واگر مکافات میدادی

الْمُطِيعَ عَلَى مَا أَنْتَ تَوَلَّيْتَهُ لَأَوْشَكَ
اطاعت کننده را بر آنچه تو متولی شده آنرا هرآینه نزدیک بود

أَنْ يَفْقِدَ ثَوَابَكَ وَأَنْ تَزُولَ عَنْهُ
که نیابد ثواب ترا و اینکه زایل شود ازاو

نِعْمَتُكَ وَلٰكِنَّكَ بِكَرَمِكَ جَازَيْتَهُ عَلَى
نعمت تو ولیکن تو بکرم خود پاداش داده اورا بر

الْمُدَّةِ الْقَصِيرَةِ الْفَانِيَةِ بِالْمُدَّةِ الطَّوِيلَةِ
مدت کوتاه فانی بمدت دراز

الْخَالِدَةِ وَعَلَى الْغَايَةِ الْقَرِيبَةِ الزَّائِلَةِ
جاوید و بر نهایت نزدیک زوال پذیرنده

بالغاية

بِالْغَايَةِ الْمَدِيدَةِ الْبَاقِيَةِ ثُمَّ لَمْ تَسُمْهُ
بنهایت کشیده باقی پس لازم نمیسازی

الْقِصَاصَ فِيمَا أَكَلَ مِنْ رِزْقِكَ الَّذِي
براو عوض درآنچه خورده است ازروزی تو که

يَقْوَى بِهِ عَلَى طَاعَتِكَ وَلَمْ تَحْمِلْهُ عَلَى
قوی شده است بسبب آن برطاعت تو وحمل نمیکنی اورا بر

الْمُنَاقَشَاتِ فِي الْآلَاتِ الَّتِي تَسَبَّبَ بِاسْتِعْمَالِهَا
تنگ گیریها درآلتها که وسیله جسته است بکار داشتن آنها

إِلَى مَغْفِرَتِكَ وَلَوْ فَعَلْتَ ذٰلِكَ بِهِ
بسوی آمرزش تو واگر میکردی این کار باو

لَذَهَبَ بِجَمِيعِ مَا كَدَحَ لَهُ وَجُمْلَةِ مَا سَعَى
هرآینه این میبرد آنچه رنج کشیده بود برای آن وتمام آنچه کوشش کرده بود

فِيهِ جَزَاءً لِلصُّغْرَى مِنْ أَيَادِيكَ وَمِنَنِكَ
درآن برابر پاداش کوچکتری از نعمتهای تو وعطاهای تو

وَلَبَقِيَ رَهِيناً بَيْنَ يَدَيْكَ بِسائِرِ نِعَمِكَ
و هرآینه باقی ماندی در گرو نزد تو باقی نعمتهای تو
فَمَتى كانَ يَسْتَحِقُّ شَيْئاً مِنْ ثَوابِكَ
پس کی بودی که سزاوار شود چیزی را از ثواب تو
لا مَتى هذا يا إِلهي حالُ مَنْ أَطاعَكَ
نه کی این است ای خدای من حال کسی که فرمانبرداری کرده ترا
وَسَبِيلُ مَنْ تَعَبَّدَ لَكَ فَأَمَّا الْعاصِي
و طریق کسی که پرستیده است مر ترا پس آنکه فرمان نبرد
أَمْرَكَ وَالْمُواقِعُ نَهْيَكَ فَلَمْ تُعاجِلْهُ
امر ترا و واقع سازنده نهی است ترا پس شتاب نکردی او
بِنَقِمَتِكَ لِكَيْ يَسْتَبْدِلَ بِحالِهِ فِي مَعْصِيَتِكَ
به عقوبت تو تا بدل سازد حال خود را در نافرمانی تو
حالَ الْإِنابَةِ إِلى طاعَتِكَ وَلَقَدْ كانَ
حال بازگشت بسوی فرمانبرداری تو و هرآینه بتحقیق بودی

يستحق

يَسْتَحِقُّ فِي أَوَّلِ ما هَمَّ بِعِصْيانِكَ كُلَّ ما
که سزاوار شود در اول آنکه قصد کرده بود نافرمانی تو همه جزا
أَعْدَدْتَ لِجَمِيعِ خَلْقِكَ مِنْ عُقُوبَتِكَ
مهیا ساخته برای همه خلقان خود از عقوبت خود
فَجَمِيعُ ما أَخَّرْتَ عَنْهُ مِنَ الْعَذابِ وَ
پس همه آنچه باز پس داشتی از او از عذاب
أَبْطَأْتَ بِهِ عَلَيْهِ مِنْ سَطَواتِ النَّقِمَةِ
درنگ کردی با آن بر او از قهرهای سخت عقوبت
وَالْعِقابِ تَرْكٌ مِنْ حَقِّكَ وَرِضىً
و عقاب واگذاشتنیست از حق تو و خشنودیست
بِدُونِ واجِبِكَ فَمَنْ أَكْرَمُ مِنْكَ يا إِلهِي
بدون واجب تو پس کیست کریم تر از تو ای خدای من
وَمَنْ أَشْقى مِمَّنْ هَلَكَ عَلَيْكَ لا مَنْ
و کیست بدبخت تر از آنکه هلاک شد بر تو نه بچه کسی

بجميع س
من وقت س
وبطأت س
فتركت من حقك ورضيت بدون

فتباركت أن توصف إلا بالإحسان

پس بزرگتری از آنکه ستوده شوی مگر باحسان

وكرمت أن يخاف منك إلا العدل

وکریم تری از آنکه بترسند از تو مگر عدل را

لا يخشى جورك على من عصاك ولا

ترسیده نمیشود ستم کردن تو بر کسی که عصیان کرده است ترا

يخاف إغفالك ثواب من أرضاك

وخوف داشته نمیشود فروگذاشتن تو ثواب کسی را که خشنود ساخته است ترا

فصل على محمد وآله وهب لي أملي و

پس رحمت بفرست بر محمد و آل او و ببخش مرا آرزوی مرا

زدني من هداك ما أصل به إلى التوفيق — وزودني س

زیاد کن مرا از راهنمایی خود آنچه برسیم بآن بتوفیق

في عملي إنك منان كريم — وكان من دعائه — لح

در کردار خود بدرستیکه تو نعمت دهنده کریمی

اللهم اني

عليه السلام في الاعتذار من تبعات العباد و

علیه السلام در درخواستن از حقوق مردم

من التقصير في حقوقهم وفي فكاك رقبته من النار

و از تقصیر در حقوق ایشان و در طلب رها کردن گردن خود از آتش

اللهم إني أعتذر إليك من مظلوم ظلم

خداوندا بدرستی که من عذر میخواهم بسوی تو از ستم دیده که ستم شده باشد

بحضرتي فلم أنصره ومن معروف أسدي

بحضور من پس یاری نداده باشم او را و از نیکویی که کرده شده باشد

إلي فلم أشكره ومن مسيء اعتذر

بسوی من پس شکر نکرده باشم او را و از بدکننده که عذر خواسته باشد

إلي فلم أعذره ومن ذي فاقة سألني

بسوی من پس معذور نداشته باشم او را و از صاحب فقری که سؤال کرده مرا

فلم أوثره ومن حق ذي حق لزمني فلم — للمؤمن نسخه

پس برنگزیده باشم او را و از حق صاحب حقی که لازم شده باشد بر من پس حق او را نداده باشم

أوفره ومن عيب مؤمن ظهر لي فلم أستره

زیاننده باشم او و از عیب مؤمنی که ظاهر شده مرا پس نپوشانیده ام او را

ومن كل إثم عرض لي فلم أهجره أعتذر

و از هر گناهی که عارض شده مرا پس دوری نکرده باشم از آن

إليك يا إلهي منهن ومن نظائرهن

بسوی تو ای خدای من از آنها و از مانند آنها

اعتذار ندامة يكون واعظا لما

عذرخواستنی از روی پشیمانی که باشد پند دهنده برای

بين يدي من أشباههن فصل

آنچه را که پیش منست از مانندهای آنها پس رحمت بفرست

على محمد وآله واجعل ندامتي على ما

بر محمد و آل او و بگردان پشیمانی مرا بر آنچه

وقعت فيه من الزلات وعزمي على

افتاده ام در آن از لغزشها و قصد مرا بر

وعزمي س

ترك

ترك ما يعرض لي من السيئات توبة

ترک آنچه عارض میشود مرا از گناهان توبه

توجب لي محبتك يا محب التوابين

که واجب گرداند برای من دوستی ترا ای دوستدار توبه کنندگان

وكان من دعائه عليه السلام في طلب العفو والرحمة

و بود از دعای آنحضرت در طلب عفو و رحمت

اللهم صل على محمد وآله واكسر شهوتي

خداوندا رحمت بفرست بر محمد و آل او و بشکن خواهش مرا

عن كل محرم وازو حرصي عن كل مأثم

از هر حرامی و دور دار حرص مرا از هر گناهی

قوله وازو حرصي اي كف ... جمعه وقبضه

وامنعني عن أذى كل مؤمن ومؤمنة

و باز دار مرا از آزار هر مؤمن و مؤمنه

ومسلم ومسلمة اللهم وأيما عبد

و مسلم و مسلمه خداوندا و هر بنده

نال مني ما حظرت عليه وانتهك مني
که رسیده باشد از من آنچه حرام کرده بر او ودریده باشد از عرض من

ما حجرت عليه فمضى بظلامتي ميتا او
آنچه منع کرده بر او پس گذشته باشد بستم من مرده باشد یا

حصلت لي قبله حيا فاغفر له ما ألمّ به
حاصل شده باشد مرا نزد او زنده پس بیامرز او را آنچه فرود آمده است

مني واعف له عما أدبر به عني ولا تقفه
از من وعفو کن مر او را از آنچه برده است از من ومطلع مکن او را

على ما ارتكب فيّ ولا تكشفه عما
بر آنچه ارتکاب کرده است درباره من ورسوا مکن او را از آنچه

اكتسب بي واجعل ما سمحت به من العفو
اکتساب کرده است بمن وبگردان آنچه جوانمردی کردم بآن از عفو کردن

عنهم وتبرعت به من الصدقة عليهم
از ایشان وتبرع کردم بآن از صدقه کردن بر ایشان

ازكى

ازكى صدقات المتصدقين واعلا صلات
پاکیزه ترین صدقه‌های صدقه دهندگان وبلندترین عطاهای

المتقربين وعوضني من عفوي عنهم
نزدیکی جویندگان وعوض ده مرا از عفو کردن من از ایشان

عفوك ومن دعائي لهم رحمتك حتى
عفو خود را واز دعای من برای ایشان رحمت خود را تا آنکه

يسعد كل واحد منا بفضلك وينجو
نیکبخت شود هر یک از ما بفضل تو ورستگار شود

كل منا بمنك اللهم وايما عبد من عبيدك
هر یک از ما بنعمت تو خدایا وهر بنده از بندگان تو

ادركه مني درك او مسه من ناحيتي
که دریافته باشد او را از من ومس کرده باشد او را از جانب من

اذى او لحقه بي او بسببي ظلم ففته
آزاری یا رسیده باشد او را از من یا بسبب من ستمی پس فوت کرده باشد

یعنی من خود ستم کرده باشم یا بسبب من ستمی شده باشد

بِحَقِّهِ اَوْ سَبَقْتُهُ بِظُلَامَتِهِ فَصَلِّ عَلَى
حق اورا یا برده باشم مظلمهٔ اورا پس رحمت بفرست
مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاَرْضِهِ عَنِّي مِنْ وُجْدِكَ
محمد و آل او و راضی ساز اورا از من از توانگری خود
وَاَوْفِهِ حَقَّهُ مِنْ عِنْدِكَ ثُمَّ قِنِي مَا يُوجِبُ
و برسان باو حق اورا از جانب خود پس نگهدار مرا از آنچه واجب میکرداند
لَهُ حُكْمُكَ وَخَلِّصْنِي مِمَّا يَحْكُمُ بِهِ عَدْلُكَ
برای او حکم تو و رهائی ده مرا از آنچه حکم میکند بآن عدل تو
فَاِنَّ قُوَّتِي لَا تَسْتَقِلُّ بِنَقِمَتِكَ وَاِنَّ طَاقَتِي
پس بدرستی که قوة من برنمی‌تابد عقوبت ترا و بدرستی که طاقت من
لَا تَنْهَضُ بِسُخْطِكَ فَاِنَّكَ اِنْ تُكَافِنِي
برابری نمیتواند کرد بغضب تو پس بدرستی که اگر مکافات کنی مرا
بِالْحَقِّ تُهْلِكْنِي وَاِلَّا تَغَمَّدْنِي بِرَحْمَتِكَ تُوبِقْنِي

اَللّٰهُمَّ اِنِّي اَسْتَوْهِبُكَ يَا اِلٰهِي مَا لَا
خداوندا بدرستی که من میطلبم از تو ای خدای من آنچه
يَنْقُصُكَ بَذْلُهُ وَاَسْتَحْمِلُكَ مَا لَا يَبْهَظُكَ
کم نمیکند ترا بخشیدن آن و طلب برداشتن میکنم از تو آنچه را که گرانی نمیکند بر تو
حَمْلُهُ اَسْتَوْهِبُكَ يَا اِلٰهِي نَفْسِي الَّتِي لَمْ
برداشتن آن در میخواهم از تو ای خدای من نفس خود را که
تَخْلُقْهَا لِتَمْتَنِعَ بِهَا مِنْ سُوْءٍ اَوْ لِتَطَرَّقَ
خلق نکرده اورا برای آنکه ممتنع شوی بسبب او از بدی یا برای آنکه راه بری
بِهَا اِلَى نَفْعٍ وَلٰكِنْ اَنْشَاْتَهَا اِثْبَاتًا لِقُدْرَتِكَ
بسبب او بسوی سودی و لیکن آفریدی اورا برای ثابت گردانیدن مر قدرت خود را
عَلَى مِثْلِهَا وَاحْتِجَاجًا بِهَا عَلَى شَكْلِهَا وَ
بر مانند او و حجت گرفتن باو بر شبیه او
اَسْتَحْمِلُكَ مِنْ ذُنُوبِي مَا قَدْ بَهَظَنِي حَمْلُهُ
میخواهم که برگیری از من از گناهان من آنچه گرانی کرده است بر من برداشتن آن

وَاسْتَعِيْنُ بِكَ عَلَى مَا قَدْ فَدَحَنِيْ ثِقْلُهُ

یاری میطلبم بتو بر آنچه بتحقیق [illegible] گران کرده مرا

فدحه الامر اذا عاله واثقله [illegible] وهذا الامر فادح [illegible]

فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَهَبْ لِنَفْسِيْ عَلَى

پس رحمت بفرست بر محمد و آل او و ببخش مر نفس مرا بر

ظُلْمِهَا نَفْسِيْ وَوَكِّلْ رَحْمَتَكَ بِاحْتِمَالِ

ستم کردن او بر نفس خویش و بگمار رحمت خود را بر برداشتن

إِصْرِيْ فَكَمْ قَدْ لَحِقَتْ رَحْمَتُكَ

بار گران من پس بسا که بتحقیق که رسیده است رحمت تو

بِالْمُسِيْئِيْنَ وَكَمْ قَدْ شَمِلَ عَفْوُكَ الظَّالِمِيْنَ

ببدکاران و بسا که بتحقیق فرا رسیده است عفو تو ستمکاران را

فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاجْعَلْنِيْ أُسْوَةَ

پس رحمت بفرست بر محمد و آل او و بگردان مرا پیشوای

مَنْ قَدْ أَنْهَضْتَهُ بِتَجَاوُزِكَ عَنْ مَصَارِعِ

هر آنکه بتحقیق برخیزانده او را بعفو خود از افتادنهای

الخاطئين

الْخَاطِئِيْنَ وَخَلَّصْتَهُ بِتَوْفِيْقِكَ مِنْ

خطاکاران و رهایی داده او را بتوفیق خود از

وَرَطَاتِ الْمُجْرِمِيْنَ فَأَصْبَحَ طَلِيْقَ عَفْوِكَ

[illegible] پس گردید رها کرده عفو تو

الورطة الهوة في الارض يقال وقع في ورطة يعني في بلية وتشبه البئر الغامضة وتورطت الغنم اذا وقعت في الورطة ثم استعملت في الناس فقيل لمن وقع موقعا غير [illegible] تورط واستورط والورطة الهلاك والورطة ارض مطمئنة لا طريق فيها ١٢

ورطه بفتح [illegible]

مِنْ إِسَارِ سُخْطِكَ وَعَتِيْقَ صُنْعِكَ مِنْ

از اسیری غضب تو و آزاد کرده احسان تو از

وَثَاقِ عَدْلِكَ إِنَّكَ إِنْ تَفْعَلْ ذَلِكَ

بند عدل تو بدرستی که تو اگر بکنی این را

يَا إِلٰهِيْ تَفْعَلْهُ بِمَنْ لَا يَجْحَدُ اسْتِحْقَاقَ

ای خدای من میکنی آنرا بنسبت بکسی که انکار نمیکند سزاوار بودن

عُقُوْبَتِكَ وَلَا يُبَرِّئُ نَفْسَهُ مِنِ

عقوبت ترا و بری نمیسازد نفس خود را از

اسْتِيْجَابِ نَقِمَتِكَ تَفْعَلْ ذَلِكَ يَا إِلٰهِيْ

استحقاق عقاب تو میکنی این را ای خدای من

بمن خوفه منك اكثر من طمعه فيك
کسی که ترس او از تو بیشتر است از طمع او در تو

وبمن يأسه من النجاة اوكد من رجائه
وکسی که نومیدی او از رستگاری استوارتر است از امید او

للخلاص لا ان يكون يأسه قنوطا او
برای رهایی نه اینکه بوده باشد نومیدی او از باب نومیدی از رحمت

ان يكون طمعه اغترارا بل لقلة حسناته
اینکه بوده باشد طمع او از باب غفلت و فریب خوردن بلکه برای کمی

بين سيئاته وضعف حججه في جميع تبعاته
میان بدیهای او و برای سستی حجتهای او در همه گناهان او

فاما انت يا الهي فاهل ان لا يغتر بك
پس اما تو ای خدای من پس سزاوار آنی که مغرور نشوند بتو

الصديقون ولا ييأس منك المجرمون
بسیار راستان و نومید نشوند از تو گناهکاران

لانك الرب العظيم الذي لا يمنع احدا
زیرا که تو پروردگار بزرگی که باز نمیداری از کسی

فضله ولا يستقصي من احد حقه
فضل خود را و استقصا نمیکنی از کسی حق خود را — بالضاد المعجمة في بعض النسخ

تعالى ذكرك عن المذكورين و
برتر است یاد تو از یاد کرده شدگان

تقدست اسماؤك عن المنسوبين و
و منزه است نامهای تو از نسبت داده شدگان

فشت نعمتك في جميع المخلوقين فلك
و پراکنده شده است نعمت تو در جمیع آفریدگان پس مر تراست

الحمد على ذلك يا رب العالمين
ستایش بر این ای پروردگار عالمیان

وكان من دعائه عليه السلام اذا نعي اليه ميت او ذكر الموت

الحذر غ ل

اللهم صل على محمد وآله واكفنا طول

خداوندا رحمت بفرست بر محمد و آل او و کفایت کن ما را دراز

الأمل وقصره عنا بصدق العمل حتى

امید و کوتاه کن آنرا از ما براستی کردار تا آنکه

لا نؤمل استتمام ساعة بعد ساعة

امید نداشته باشیم تمام کردن ساعتی را بعد از ساعتی

ولا استيفاء يوم بعد يوم ولا اتصال

و نه استیفا کردن روزی را بعد از روزی و نه پیوستگی

نفس بنفس ولا لحوق قدم بقدم و

نفسی را بنفسی و نه رسیدن گامی را بگامی

سلمنا من غروره وآمنا من شروره

سلامت دار ما را از فریب آن و ایمن ساز ما را از شرهای آن

وانصب الموت بين أيدينا نصبا ولا

و برپا کن مرگ را پیش ما برپا کردنی و

تجعل

تجعل ذكرنا له غبا واجعل لنا

مگردان یاد کردن ما مرآنرا روزی پس از روزی و بگردان از برای ما

من صالح الأعمال عملا نستبطئ

از شایسته عملها عملی که دیر شماریم

معه المصير إليك ونحرص له على

با آن عمل بازگشتن بسوی ترا و حریص شویم برای آن عمل بر

وشك اللحاق بك حتى يكون الموت

زود رسیدن بتو تا آنکه بوده باشد مرگ

مأنسنا الذي نأنس به ومألفنا الذي

محل آرام ما که آرام گیریم بآن و محل الفت که

نشتاق إليه وحامتنا التي نحب

مشتاق باشیم بسوی آن و خویش نزدیک که دوست داشته باشیم

الدنو منها فإذا أوردته علينا

نزدیکی با ورا پس هرگاه وارد سازی آنرا بر ما

وَأَنْزَلْتَهُ بِنَا فَأَسْعِدْنَا بِهِ زَائِراً وَآنِسْنَا

وفرود آوردی آنرا با نیکبخت گردان ما را بآن زیارت کننده و انس ده ما را

بِهِ قَادِماً وَلَا تُشْقِنَا بِضِيَافَتِهِ وَلَا

بآن از راه رسیده و بدبخت مساز ما را بمهمانی آن و

تُخْزِنَا بِزِيَارَتِهِ وَاجْعَلْهُ بَاباً مِنْ أَبْوَابِ

رسوا مکن ما را بزیارت کردن آن و بگردان آنرا دری از درهای

مَغْفِرَتِكَ وَمِفْتَاحاً مِنْ مَفَاتِيحِ رَحْمَتِكَ

آمرزش تو و کلیدی از کلیدهای رحمت تو

أَمِتْنَا مُهْتَدِينَ غَيْرَ ضَالِّينَ طَائِعِينَ

بمیران ما را در حالت راه یافتگان نباشیم نه گمراهان فرمانبرداران باشیم

غَيْرَ مُسْتَكْرِهِينَ تَائِبِينَ غَيْرَ عَاصِينَ

نه کراهت دارندگان توبه کنندگان باشیم نه نافرمانان

وَلَا مُصِرِّينَ يَا ضَامِنَ جَزَاءِ الْمُحْسِنِينَ

و نه ایستادگان گنهکاران بر گناه ای ضامن جزای نیکوکاران

ومستصلح

وَمُسْتَصْلِحَ عَمَلِ الْمُفْسِدِينَ

و ای بصلاح آورنده کردار تباه کاران

وَكَانَ مِنْ دُعَائِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي طَلَبِ السَّتْرِ وَالْوِقَايَةِ

و بود از دعای آنحضرت ع در طلب ستر و نگاهداری

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَأَفْرِشْنِي

خداوندا رحمت بفرست بر محمد و آل او و بگستران برای من

مِهَادَ كَرَامَتِكَ وَأَوْرِدْنِي مَشَارِعَ

فراش کرامت خود را و وارد ساز مرا آبشخورهای

رَحْمَتِكَ وَأَحْلِلْنِي بُحْبُوحَةَ جَنَّتِكَ

رحمت خود و فرود آر مرا بمیان بهشت خود

يقال لوسط الدار بحبوحة محمد

وَلَا تَسُمْنِي بِالرَّدِّ عَنْكَ وَلَا تَحْرِمْنِي

و رنج مرسان مرا برد کردن از خود و محروم مساز مرا

بِالْخَيْبَةِ مِنْكَ وَلَا تُقَاصَّنِي بِمَا اجْتَرَحْتُ

بنومیدی از تو و گرو گیری مکن با من بآنچه ارتکاب کرده‌ام

ولا تناقشني بما اكتسبت ولا تبرز
و مناقشه مکن با من بآنچه کسب کرده ام و ظاهر مساز
مكتومي ولا تكشف مستوري ولا
پوشیده مرا و آشکارا مکن پنهان مرا و
تحمل على ميزان الانصاف عملي ولا
مگذار بر ترازوی عدالت عمل مرا و
تعلن على عيون الملأ خبري اخف عنهم
آشکارا مکن بر چشمهای گروه آفریدگان حال مرا پنهان کن از ایشان
ما يكون نشره علي عارا واطو عنهم ما
آنچه بوده باشد پراکنده کردن آن بر من عار و درهم نورد از ایشان آنچه
يلحقني عندك شنارا شرف درجتي برضوانك   أشرف س
پیوند کند بمن نزد تو رسوائی بلند کن درجه مرا بخشنودی خود
واكمل كرامتي بغفرانك وانظمني في
و تمام کن کرامت مرا بآمرزش خود و بکش مرا در رشته

اصحاب

33

اصحاب اليمين ووجهني في مسالك الامنين
اصحاب دست راست و متوجه ساز مرا در راههای ایمن شدگان
واجعلني في فوج الفائزين واعمر بي
و بگردان مرا در گروه رستگاران و آبادان ساز بمن
مجالس الصالحين امين رب العالمين
مجلسهای صالحان را اجابت کن دعای مرا ای پروردگار عالمیان

وكان من دعائه عليه السلام عند ختم القرآن   س ختم

و بود از دعای آن حضرت علیه السلام نزد ختم کردن قرآن مجید

اللهم انك اعنتني على ختم كتابك
بار خدایا بدرستی که تو یاری دادی مرا بر ختم کردن کتاب تو
الذي انزلته نورا وجعلته مهيمنا
که فرو فرستاده آنرا در حالتی که نور است و کرده آنرا گواه
على كل كتاب انزلته وفضلته
بر هر کتابی که فرو فرستاده آنرا و زیادتی داده آنرا